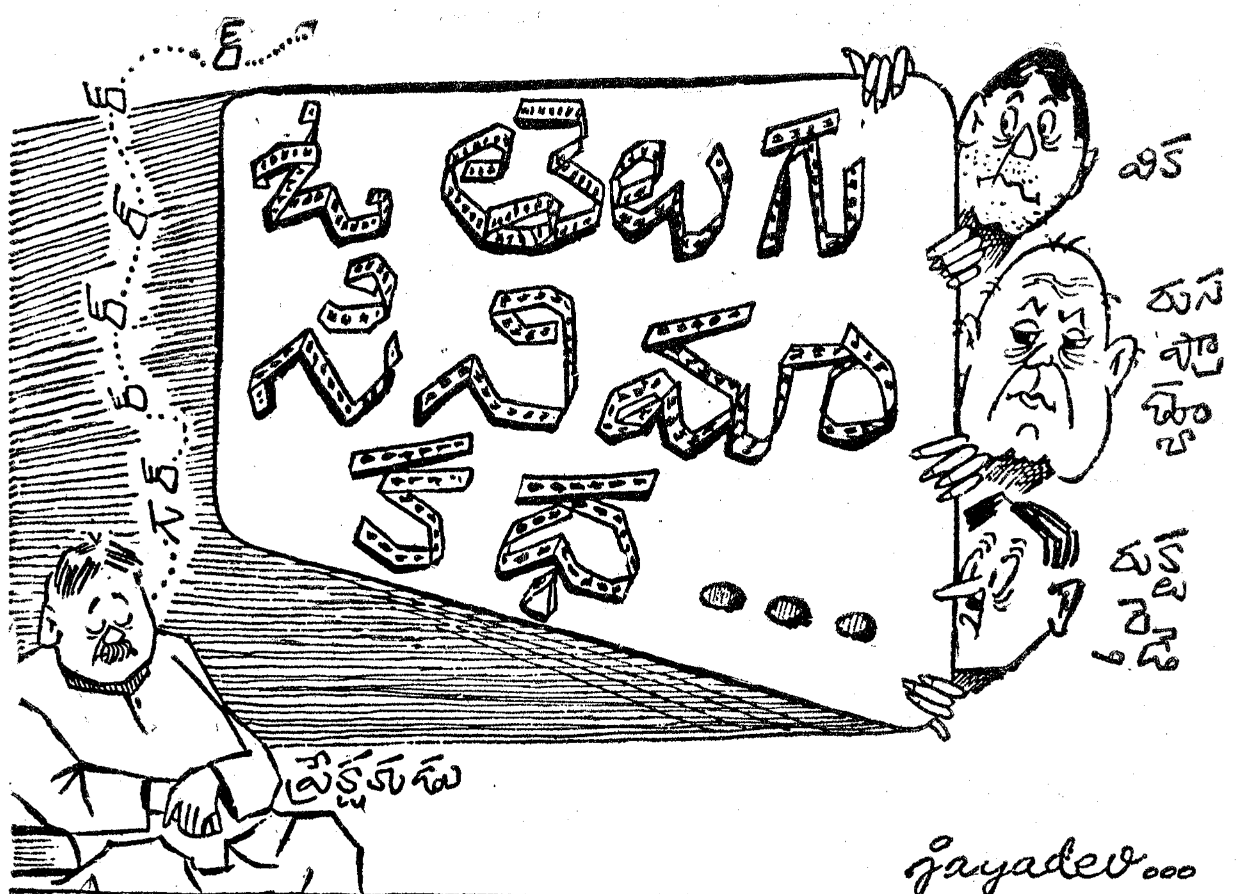

అమర్లపాటి కృష్ణమూర్తి

"విప్లవం వర్ధిల్లాలి. నేతెచ్చిన విప్లవం పది కాలాలపాటు నిలిచిపోవాలి. మానవాళి భూమిమీద వున్నంతకాలం నేను మార్గదర్శకుణ్ణి కావాలి. ఇది నా చిరకాల వాంఛ— నెరవేర్చుకునే రోజొచ్చింది. దురదృష్టం పారిపోతోంది వస్తున్న అదృష్టాన్ని చూసి." స్వగతం అనుకున్నాడు ఆ కవి పుంగవుడు. చాలా నెమ్మదిగా అనుకున్నాననుకున్నాడు.

కాని — అదికాస్తా వినేశాడు ఆయనకెదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని వున్న ఓ లావుపాటి ఆకారం. దవడలు వూడల్లా వ్రేలాడుతున్నాయి. వూరిపోయిన బుగ్గల్లో కళ్లు యిరుక్కుపోయాయి.. ఆలోచనల్తో మరీ ఆవగింజంత అయిపోయింది ఒక్కొక్క కన్నూ. చీకి పారేసిన తాటికాయలావుంది ఆయన బుర్ర. మరిదాంట్లో ఏమైనా వుందీ లేనిదీ ఆయనకే తెలియాలి. ఒక విషయం మాత్రం నిజం—ఎప్పుడూ ఆలోచిస్తున్నట్టే కనిపిస్తాడు. కానైతే గట్టి పిండం అని పేరు సంపాదించుకున్నాడు అక్షరం ముక్క చదువుకోకపోయినా.

"విప్లవం అనుకుంటున్నాడేమిటి చెప్మా!" అని విస్తుపోయి, ఆ తర్వాత దాని గురించి ఆలోచన సాగించాడు.

అంతసేపూ ఆ కవిపుంగవుడు పొడుగ్గా నిటారుగా నిల్చునే ఉన్నాడు. కొంచెం సేపయినాక— తనను గురించే ఆలోచిస్తున్నాడని నిర్ధారణ చేసుకున్నాక— ధైర్యంగా 'ఏమండీ' అని పిలిచాడు.

"ఆఁ ఏమండీ!—". వూకొట్టాడన్నమాట.

"మరి — నేనండీ — ఉదయం మీకు — నేనండీ — ఫోన్ చేశానండీ — మీరు......."

నీళ్లు నమిలాడు. మాటలు నాన్చితేనయినా త్వరగా బైటికొస్తాయని. బట్టతలమీద ఓ సారి ఠక్కున కొట్టుకుని ఆ లావుపాటి ఆకారం మరోవైపుకు సర్దుకుని కూర్చున్నాడు.

"ఇందాక — విప్లవం అన్నారు ఏమిటది?."

ఫ్రెంచి విప్లవం గూర్చి కొంచెంగా వినివున్నాడు. అటువంటిదేమన్నానేమో — డబ్బున్న వాళ్ళలోపాటు తనూ గోవింద కొడ్తాడని భయం వేసుంటుంది.

"ఇప్పుడు వస్తున్న సినిమా కథల్లో విప్లవం తీసుకురావాలనే ప్రయత్నం ఈ కథగా పరిణమించింది.—" ఇంకా ఏదో చెప్పుకోబోయాడు ఆ కవిశ్రేష్ఠుడు.

"అంటే —" మోమాటం లేకుండా నిర్వచనం అడిగాడు.

"అంటే —ఇప్పుడు వస్తున్న కథలకూ దీనికీ ఎక్కడా పోలిక ఉండదు. అంత బావుంటుంది. అహాఁ నాకథను గురించి నేనే ఎక్కువగా చెప్పుసుంటే బహుశా అసందర్భముగా ఉంటుంది మరి— మీరేమంటారు?"

నిక్కచ్చిగా నుడివాడు. "వద్దు పొమ్మంటాను."

తెల్లమొహం వేశాడు కవి.

"మరీ అంత తేడా— పోలికలు లేని — విప్లవం తీసుకొచ్చే ఘనత మా సినిమాకొద్దు. ఆ కథ మరో చోట అమ్ముకోండి."

"అట్లా అంటే ఎలాగండీ? ఎంతో ఆశతో వచ్చాను. ఎంతో బరువైన డైలాగులు వేశాను. మరుపురాని సన్నివేశాలలో నింపివేశాను కథనంతా. ఎంత శ్రమపడి వ్రాశానో మీకు తెలియదు— మీకు హృదయముంటేగా తెలియడానికి!" ఆక్రోశించాడు కవి, హఠాత్తుగా ఉన్నట్టుండి పెద్ద సినిమాకవి ఐపోవాలనే పేరాశతో.

లావుపాటి ఆకారానికి కరుణ కూడా ఉంది.

"అయితే— నా మాట వింటారా?"

"ఓ. తప్పకుండా వింటాను."

"మీ కథకు మీరు ఎంచుకున్న వస్తువు బాగుంది. కాని— ఆకథకు కొన్ని మార్పులు చెయ్యక తప్పదు నాలుగు రాళ్లు మిగలాలంటే—"

కవి కంగారుపడ్డాడు. "స్వామీ— మీలోపలు ఇంతవరకూ నా కథ చూడందే— అప్పుడే మార్పు అంటున్నారు !—"

ఆ ఆకారంలో చలనం లేదు. "అబ్బే !—చూసినా చూడకపోయినా లాభనష్టాల్లేవు. అయినా— మిమల్ని చూశాక, మీ కథను చూడనక్కరలేకుండా దానికి మిషనుపని అవసరమని తేల్చుకోవచ్చు. ఇంతకూ— మేము చేయబోయే మార్పులూ మా డైరెక్టరుగారు చేసే మార్పులూ— సినిమా పూర్తయేలోగా ఇతరులు అనగా తారామణి, హీరో వగైరాలు — కోరుకునే మార్పులూ— మనపాలిటి యముడు సెన్సార్ మార్పులూ— ఇన్ని మార్పులూ అంగీకరించాలి. మీ కిష్టమైతే చెప్పండి—"

ఆ కవి ఎగిరి గంతేశాడు.

"తప్పకుండా అలాగే జరుగుతుంది." అన్నాడు కవిపుంగవుడు.

ఇలా జరిగింది ప్రొడ్యూసర్‌తో ఇంటర్వ్యూ.

'డైరెక్టరుకు కాకాపట్టాలి' అనుకున్నాడు కవి. అనుకున్నాడో లేదో రంయిన డైరెక్టరు తలుపు ముందు వాలాడు. 'కమిన్' అనగానే, లోపల నెమరు వేసుకునుంచుకున్న డైలాగును అప్ చెప్పాడు కవి.

"విప్లవాత్మక— మరియు సృజనాత్మకమైన కథను పామర జనులకు కూడా అర్థమగు విధంబున సులభ శైలిలో రచియించిన వాడను. మీరు ఎప్పుడైనా కొళంబు తిన్నవారైతే దీని రుచి మీకు బాగా తెలుస్తుంది. సాంఘికంలో ప్రబంధ ప్రణయాన్ని నానబెట్టాను. చారిత్రక ప్రాకృతిక దృశ్యాలను మేళవించి సాంఘికాన్ని మరింత తీపిజేసి— చివరకు పౌరాణికంగా కూడా కన్పించే ఈ కథను మీ ప్రొడ్యూసర్ అంగీకరించి మీ వద్దకు పంపారు. నేను—" ఫలానా అని పరిచయం చేసుకున్నాడు ఆ కవి.

అంతలోనే ఆ ప్రొడ్యూసర్ కాస్తా ఆ గదిలో కొచ్చాడు. ఏదో అడగాలన్నట్లు చూశాడు.

"ప్రయోగాలరావ్! ఈ కథ నిందామంటావా? పదువుదామంటావా ?" అనడిగాడు. డైరెక్టరూ ప్రొడ్యూసరూ కవీ కూర్చుని ఎలాగైతే నేం కథను చదివారు. ప్రొడ్యూసర్ 'ప్చ్' మని చప్పరించాడు. అలాగే తన కథ కాగితాల్నుకూడా ఎక్కడ చప్పరిస్తాడోననే భయంతో కవిపుంగవుడు ఉలిక్కిపడ్డాడు— కాగితాలను దాచుకుంటూ.

"ఇందులో పద్యాలెక్కడ పాడిస్తారండీ?" అనడిగాడు ప్రొడ్యూసర్. డైరెక్టరు మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు. ఆయన తెలివిగలవాడు తను చెప్పినవి ప్రొడ్యూసర్ ఎలాగా వినడు. అందుకనే ఆయన ఎక్కువగా పట్టించుకోడు—కథ విషయం. ఎందుకంటే— ఆ ప్రొడ్యూసర్ చేతుల్లో ఇవ్వాళ ఉన్న కథ రేపుండదు.

కవి ఆలోచించి చెప్పాడు. "అమ్మాయికి (హీరోయిన్) ఓ కల వచ్చినట్లుగానూ — అందులో ఓ స్వర్గం కన్పించినట్లుగానూ — తద్వారా దేవదానవుల యుద్ధమో— మోహినీ రుక్మాంగదో— ఏదో ఒక పౌరాణికం సీను పెట్టి— నారద ప్రవేశంగా గావింపజేసి వాడి చేత ఓ అరడజను పాడించేస్తే సరి." అతని బుర్ర అమోఘంగా పనిచేసింది ఆ సమయాన్న. అందుకే రాణించింది అతని బుర్ర.

ప్రొడ్యూసర్ తనే నారదుడైనట్లు సంబర

కట్టాడు. "కొత్తగా ఉంటది మా కథ. కొత్త కథ అనుకుంటాం. మరి—హీరోకీ—హీరోయిన్‌కీ కారు ప్రమాదంలో దెబ్బలు తగలొద్దంటండి !—ప్రేక్షకులు తాళలేరండి—".

"ఓ అలాగే. జరిగితీరాలి. లేకపోతే— సినిమాట్యూన్ ఉండదు. అయితే— హీరోను దొంగలు కొట్టినప్పుడు గాక, దారిలో అమాంతంగా కారు ఏక్సిడెంట్లు.... ఇలా మారుద్దాం కథను. ఏమంటారు ?"

"ఏమండీ—కవిగారూ ! మీ బుర్ర అమోఘంగా పనిచేస్తోందండీ. సినిమాటిక్ ఎఫెక్ట్సు అంటారు పీటిని—పెద్ద పెద్ద ప్రయోగాలరావ్ లాటి వాళ్ళకే తొరగా తట్టవు—మీకు అవి అతువుగా వస్తున్నాయి. భలేవారండీ—అయితే,

"మీ కథను అంగీకరించినట్లే" అన్నాడా ప్రొడ్యూసరు.

ఆ కవి ఎగిరి గంతేసి, ఆఫీసు బల్లమీద కథాకళి నృత్యంచేసి, ఆ సంతోష సమయంలో కూడా నటనటమేదా అనుకుని నడవకుండానే భరత నాట్యంలో మెట్లన్నీ జారి— అర్జెంటుగా భారా కిళ్లీ నమిలేశారు బస్సుకోసం ఎదురుచూస్తూ. ఆ నములడంలో ఉన్న రెండూ పళ్ళూ కిళ్లీతో సహా తోవలి కెళ్లేవే—అదృష్ట వశాత్తు బస్సులో ఖాళీ దొరక్క రెండవ బస్సులో పోవాల్సిన దుర్గతిని తిట్టుకున్నారు నములడం ఆపేసి.

* * *

కథను ప్రొడ్యూసరాదులు కోరిన మార్పులు చేసి కెమెరాలోకి ఎక్కించారు. జీవంలేని కెమెరా మొహమాటపడకుండా — హాయిగా — ఎక్కించుకుంది ఆ కథను.

పొడవు మమూలుగా మూడున్నర గంటలుంటుంది. ఇంత పొడుగు చిత్రానికి — సినిమా చరిత్రలోనే విప్లవం తెచ్చి స్వర్ణయుగాన్ని సృష్టించ గలదని చెప్పి సెన్సార్‌వారిచే స్పెషల్‌గా తన ప్రభావం చూపించి అనుమతి పొందాడు ఆ ప్రొడ్యూసర్!!

ఓ తెలుగు సినిమా కథ

ప్రివ్యూ తోజన దాన్ని చూసిన ఓ విమర్శకుడు కథను టూకీగా వివరిస్తూ పడిన ఆవేదన ——

* * *

ఒక వూళ్లో ఒక అమ్మాయీ ఒకబ్బాయీ ఉన్నారు. ఆ వూరు అంత పెద్దదీ కాదు అంత చిన్నదీ కాదు.

ఆ వూరుకు దగ్గరగా కోయలూ, పులులూనివసించే ఓ కొండ ప్రాంతం ఉంది. ఇంకా — సింహాలూ, యోగులూ, ఋషులూ, మనుష్యులను బలిచ్చే కొండజాతి మనుష్యులూ — వారి బారినుండి రక్షించగలిగిన ఒక రకం కోతులూ (హాలీవుడ్ చింపాంజీలు) — చాలా వున్నాయని ప్రతీతి.

వాళ్ళు ఏదో పండగ జరుపుకుంటూ, డప్పోట్లూ తాళాలతో దూరంగా అందమైన నది ఒడ్డుకు విహారానికి వచ్చిన కాలేజీ విద్యార్థుల గుంపుకు విన పడేలా మోతజేస్తూ నృత్యం చేస్తున్నారు. గానంతో సహా. ఇకనేం — ఆ శబ్దం వచ్చిన వైపుకు కాలేజీ పిల్లలంతా బైల్దేరి వెళ్ళారు. వింతలు చూడబోతూ వింతను ఎదుర్కొన్నారు.

కోయవారి ఉత్సవాన్ని మిక్కిలి ఆనందంతో తిలకించిన అనంతరం — అంటే — ఉత్సవం నృత్యాల మధ్య ఆ అమ్మాయీ ఆ అబ్బాయీ ఒక ర్నొకరు కంటి కొలకుల్లోంచి చూసుకున్నాక — కలల్లో మునిగిపోయాక — వెనక్కు తిరిగారో లేదో — ఇట్టే బోల్డుమంది కోయ వాళ్ళు అనే ఎక్స్ట్రాలు — ఈటెలూ, కత్తులూ, డాలులూ, మరచిపోయిన రిష్టువాచీల్తోనూ కాగడాలు పట్టుకు వచ్చేశారు. అంటే — అప్పటికి చీకటి పడిందను కోవాలి.

పిల్లందర్నీ బంధించి పట్టుకుపోయారు కాళికాలయానికి. 'ఉత్సవాన్ని చూడనిచ్చినవాళ్లకు ఇది న్యాయమేనా' అని ఆక్రోశించింది ఓ అమ్మాయి. వెకిలిగా అద్భుతంగా నవ్వాడు కోయుల్లోని ఓ ఎక్స్ట్రా ప్రముఖుడు.

అక్కడ — వీళ్ళు దొరుకుతారని ముందే తెలిసో ఏమో అక్కడి వాళ్ళందరూ బలి సన్నాహాలు చేస్తున్నారు. గండ్రగొడ్డళ్లకు సానబెడుతున్నారు. మంటల చుట్టూ అందమైన కోయ ఆడవాళ్ళు నృత్యం చేస్తున్నారు. వాళ్ళు ఎంత వికృతంగా గెంతుతున్నారంటే సెన్సారుకు కళ్ళు మూసుకు పోయేట్లు గెంతుతున్నారు. ఎవళ్లో డమ్ములు వాయిస్తున్నారు. కోయ పెద్ద మంత్రాలు చదువుతున్నాడు మీసాలు దువ్వుకుంటూ.

ఇదంతా చూసి — హీరో కొంచెం ముందుకూ వెనక్కు గింజుకున్నాడు. అతన్ని పట్టుకున్న వాళ్ళిద్దరు మరింత గట్టిగా పట్టుకు తీసుకెళ్ళి, గుంజకు కట్టేసి — హీరోను పెద్ద పెద్ద చారలూ, చెమటా — అతడి వంటిమీద కన్పించేవరకూ బాదారు, కొరడాలతో. ఇది చూడలేని హీరోయిన్ కళ్ళు మూసుకుంది.

కళ్ళు మూసుకుందికదా — అప్పుడు ఆమె అంతకు క్రితం జరిగినదంతా ఫ్లాష్‌బాక్‌లో జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటుంది—

ఆ అమ్మాయి ఇంటి ప్రక్కనే ఉంటున్న ఆ అబ్బాయిని మనస్సులోనే ప్రేమించుకుంది. ఆ అబ్బాయీ అంతే. వాళ్ళ వాళ్ళ మేడలమీద నిల్చుని ప్రేమ పాటలు పాడుకున్నారు. ఆ అమ్మాయిని కాలేజీలోకూడ ఒకే క్లాసులో కలుసుకుని తన వయోఆధిక్యతను త్యాగంచేసి, పుణ్య చరితుడైనాడు హీరో.

ఒకనాడు ఆ అమ్మాయి మెట్లమీంచి కాలుజారి క్రిందకు దొర్లిపోయింది— పోబోతుండగనే హీరో ఆమెను గట్టిగా వాటేసుకుని రక్షించాడు. 'థాంక్సు' అన్నదామె. 'ఎవరైనా చూస్తే' అన్నది. "అబ్బ—పొండి" అంది. అన్నిటికీ ఆ అబ్బాయి చిరునవ్వుతోనే సమాధానం యిచ్చాడు.

"మీ పేరు" అనడిగాడు తనకేమీ తెలియనట్లు. "అబ్బ — ఏమీ తెలియనట్లే నటన—" అనేసింది ఆ అమ్మాయి.

"మీపేరు నా కెట్లా తెలుస్తుందండీ" అన్నాడతను అదోలా మొహంపెట్టి. "మీరు మా ఇంటి ప్రక్కనే ఉంటూ నాపేరు తెలియకుండా ఉన్నారంటే నేను నమ్మలేకపోయాను. క్షమించండి ఐయామ్ వెరీ సారీ— నాపేరు సుజాత," అందామె ఆ అబ్బాయికి ఏ భాష అర్థమైతే ఆ భాషలోనే క్షమిస్తాడని రెండు భాషల్లోనూ క్షమించమంది.

"మరి — మీ పేరో—" అనడిగింది సుజాత.

ఆ అబ్బాయి ఆ అమ్మాయి అన్న మాటల్నే త్రిప్పికొట్టాడు. ఇద్దరూ గలగల నవ్వుకున్నారు నవ్వల్లా. "విజయ్" అన్నాడు.

ఇంతలోనే ప్రిన్సిపాల్ అటుగా వచ్చి, వీరిని చూచి కోపంగా తనతో తీసుకెళ్ళాడు.— ఇద్దర్నీ!! కొంచెం సేపు—కాలేజీ ఆవరణలోనే ఇద్దరూ దగ్గరగా నిల్చుని మాట్లాడుకుంటూ ప్రేమించుకోవడం — వినా ప్రణయావేశాన్ని ఇక్కడే తీర్చుకోవబోవడం—అన్యాయమంటూ రూల్సుకు వ్యతిరేకం అంటూ ఆక్రోశించి, తర్వాత —'మీ వర్ణాంతర వివాహానికి నా శుభాశీస్సులూ' అనేసి 'నాకు క్లాసుంది. వెళ్లొస్తా' అని వెళ్ళిపోయాడు.

40 వ పేజీ చూడండి

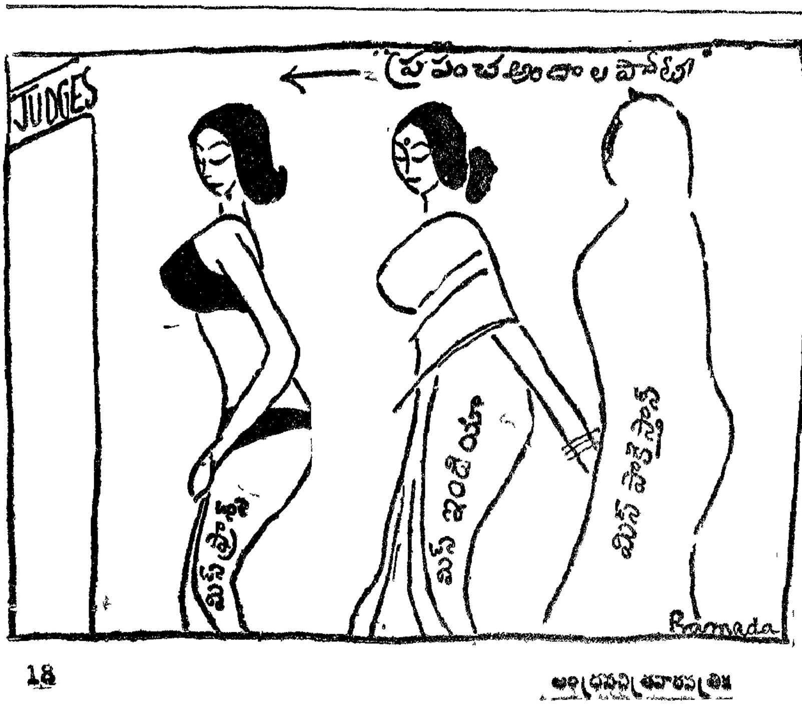

రేయి విడిచిన నక్షత్రం

"ఇదేంటి ?" అన్నాడు.

"అమ్మగారు ఇవ్వమన్నారు—" చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

కవరు చింపి చూశాడు.....

నోట్లున్నాయి.... ఎన్నున్నయో కాని.... చాలా ఉండి ఉంటాయి. ఒక తెల్లకాగితం కూడా కనిపించింది. తీసి చూశాడు.

సీత వ్రాసింది.

—"పుట్టటంతోనే నాన్నకు బరువయ్యాను. పెండ్లి చేసుకుని వారికి మరింత బరువునయ్యాను. ఏమాశించానో, ఏమనుకున్నానో నాకే తెలియదు. వారికి అన్యాయం చేయకూడదనుకునే మిమ్మల్ని ఆశ్రయించాను. చివరికి మీకూ దూరం అవుతున్నాను. వారు అమృతతుల్యులు. వారికి నామీదున్న అపారమైన ప్రేమ నన్నిలా బంధించేస్తుంది. ఎంతైనా తాళికట్టిన భర్త. వారి ఆత్మశాంతి కోసం తప్ప నాకీ లోకంలో బ్రతకటానికి మరో కారణం ఏముంటుంది ?

"తను విధవరాలయ్యానని తెలుసుకున్న తరువాత వయసుతో నిమిత్తం లేకుండా ప్రతి స్త్రీకి ప్రాపంచిక సుఖాల మీద మోహం నశిస్తుంది. నాకూ అలాగే జరిగింది. మళ్ళీ ఇంకో జీవితం గడపాలని నాకు లేదు. ఆయన్ని తల్చుకుంటూ నా పాపానికి నిష్కృతి కలిగించమని దేవుణ్ణి ప్రార్థించాలి. నాకు మిగిలిం దొక్కటే ఒకటే... నా ప్రార్థనలు... నా అర్థంలేని కన్నీళ్ళు...

నాకు భగవంతుడు డబ్బే ఇచ్చాడు. అదొకటే ఉంది నా దగ్గర. అదే ఇస్తున్నాను మీకు. ఇంతకు తప్ప మరేదీ నా మంచి ఆశించకండి. మీకు చేయెత్తి మొక్కుతున్నాను.... నా జీవితంలో మళ్ళీ ప్రవేశించకండి.... మోడు వారిందీ తరువు.. మళ్ళీ చిగురించదు.... క్షమించండి—

సీత. . . ."

నవ్వుకున్నాడు గంగరాజు.

'పిచ్చిది—' అనుకున్నాడు.

గంగరాజుకు బాగా తెలుసు— 'తను తిరిగి వచ్చినా కన్నీళ్ళు పెట్టుకుని మరికొన్ని నోట్లు ఇస్తుందని—' అందుకే నేరుగా స్టేషన్ వైపే బయలు దేరాడు. ★

ఓ తెలుగు సినిమా కథ

18 వ పేజీ తరువాయి

అప్పుడు వాళ్ల హృదయాల్లో ప్రేమ, అనురాగం ఆశ మొలకెత్తాయి. అమ్మాయి తలదించుకుంటుంది. అబ్బాయి ఫకఫకా నవ్వుతాడు రావణాసురుడిలా మరేదో సినిమాలో వేసిన వేషాన్ని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుని.

అమ్మాయి కళ్ళు చక్రాల్లా తిరిగాయి బాపూ బొమ్మ మాదిరిగా.

"ఎందుకూ ఆ పిచ్చి నవ్వు" అనడిగింది.

"కోపంవస్తే నవ్వనులే. ఆ వెన్నెలకు కూడా నామీద దయలేదే— నీకు మటుకు ఎలా ఉంటుంది? చూడు— ఆ చంద్రుడు ఎలా మబ్బులా చాటుకు పోతూ— నాకు వెన్నెల లేకుండా చేయాలని ఎలా తాపత్రయ పడుతున్నాడో అది చూస్తే నవ్వొచ్చింది. పైగా ఈ ప్రిన్సిపాలు గోల ఒకటి"—

"ఆయన చెప్పింది మీకు గోలగా ఉందా?" హీరోయిన్, తల త్రిప్పుకుంది. అనుకోకుండా ఆ అమ్మాయి మరో ఏక్టరును యిమిటేట్ చేసేసింది. కన్నీటితారగా వెలుగొందాలనుకుని కన్నీరు కురిపించేసింది. 'అరరరరే....'అంటూ తన రుమాలుతో ఆమె కన్నీటిని తుడిచి "నవ్వులాటకు అంటే అలా కన్నీరు పెట్టుకుంటావేం — ఇలా అయితే ఆ చంద్రునికి మరీ లోకువైపోతాం" అని ఆ అమ్మాయిని నవ్వించడానికి ప్రయత్నంచేశాడు విజయ్. హీరోయిన్ అతని గుండెల్లోకి దూరి ఏడ్చిందింకా.

"నువ్వు ఏడుపాపక పోతే నామీదొట్టు. ఏదీ నవ్వు— ఒక్క నవ్వు—...... నావరాల సుజాతా" అన్నాడా హీరో. సుజాత విరగబడి నవ్వింది.— వెన్నెల్లా.

ఒక విషయం చెప్పటం మరిచిపోయాను. కాలేజీ క్లాసులు పగలు కదా— వెన్నెల ఎలా వస్తుందీ అనే అనుమానం ప్రేక్షకులకు రాకూడదు. అలా వస్తే వారు కళకు ద్రోహం చేస్తున్నట్లవుతుంది. కనుక ఏదో విధంగా సర్ది చెప్పుకోవాలి. అది నైట్ కాలేజీ కాకూడదని ఎక్కడేనా వ్రాసుందా అని ప్రశ్నిస్తాడు కవి. పైగా — ప్రిన్సిపాలు తనింటికి కూడా రమ్మన్నాడు. తిట్టడానికి కామోసు.

అమ్మాయి అబ్బాయి ఒకేసారి బైల్దేరారు. ఇద్దరికీ ఎక్కడకు వెళ్తున్నారో తెలియనట్లు నటి నటిస్తారు. ఆఖరుకు — ప్రిన్సిపాలుగారింటికి వెళ్తారు.

"ఇక్కడ కూడా — వెంబడిస్తున్నావా" అంటుందా సుజాత.

"మీరేనాముందు వెళ్తున్నారు" — విజయ్ జవాబు.

"మీరే" అంటే "మీరే" అనుకున్నారు కొద్ది క్షణాలపాటు. ఆఖరుకు చెవిలో ఏమిటో చెప్పుకున్నారు. లాంగ్ షాట్‌లో ఏదో గుట్టు చప్పుడుగా మాట్లాడుకకున్నారు. టాక్సీ ఎక్కి — పబ్లిక్ గార్డన్స్‌కేసి — పరిగెత్తుకెళ్లారు అది దిగాక.

అప్పుడు మామూలు ప్రజలెవరూ లేరు ఆ ఇంట్లో. వీళ్లు వస్తారని తెలిసి ఖాళీ అయిపోయిందేమో. అప్పుడు ఎంచక్కా పాటపాడేసుకుని— డ్యూయెట్‌కూడా పాడుకుని ఇంటి దారి పట్టారు. అప్పటికి వారికి తెలుసొస్తుంది టైము ఏడు దాటిందని—

'ఇప్పుడు కథ సస్పెన్సు త్రిల్సులో సాగుతుంది. వీర క్రోధ స్టంటు రసాలు పోషించబడ్డాయి అత్యద్భుతంగా'— అన్నాడు ప్రొడ్యూసర్.

—ఇద్దరు రౌడీలు రోడు కడ్డంగా నిల్చున్నారు. అబ్బ టాక్సీ ఎందుకెక్కాము కాదని విలపించారు సుజాతా విజయ్‌లు.

కాని హీరోకు కోపం వచ్చేసింది. అమాంతం వాళ్ల మీదకు విరుచుకుపడ్డాడు. కొంచెంసేపు తిట్టుకున్నాక — కొట్టుకున్నారు— దొంగలు క్రింద పడిపోయారు. "హ్హాహ్హా హ్హా — రౌడీ వెధవల్లా మామీద కొస్తారా" అని చిరిగిపోయిన చొక్కాను చూసుకుంటూ కొంచెం ఆగి — "ఈ ఛాయల్లో కన్పించారంటే మీ డొక్కలు చీల్చేస్తాను" అనేసి— హీరోయిన్‌తో బయలుదేరాడు హీరో. 'ఇది సినిమా కనుక నువ్వు మమ్మల్ని కొట్టగలిగావ్— నిజంగానైతేనా — అప్పడం చేసుకు తినేద్దుము' అంటున్నట్లు చూస్తూ పారిపోయారు ఆ యిద్దరు రౌడీలూ.

ప్రిన్సిపాలుగారిల్లు అనుకున్న టైముకు కొంచెం ఆలస్యంగా ఎనిమిదిన్నరకు చేరుకున్నారు.

అక్కడ — ప్రిన్సిపాలుగారి గదిలో ముగ్గురూ నిల్చుని ఉన్నారు. మరో రెండు నిముషాలకు. హీరోయిన్ హీరోను ఆశ్చర్యంగా చూసింది. హీరోకిప్పుడు క్రొత్త చొక్కా ఉంది. నిగ నిగలాడుతూ. (దారిలో ఎక్కడేనా అతని చాకలిషాపు ఉండి ఉండొచ్చును లెండి)

ఉన్నట్టుండి—గది ఎగిరిపోయేలా అరిచారు ప్రిన్సిపాల్‌గారు. డైరక్టరంటాడు—"ఆయన అలా అరవడం నేర్చుకోడానికి ఆరు గంటలు పట్టిందంటే నమ్మండి" అని.

విజయ్ తల పైకెత్తాడు—ఈ క్రొత్త చొక్కా ఎక్కడిదని అడుగుతాడేమోనని భయపడినట్లు చూశాడు. ఆయన కేకకు బల్బు వణికింది. అటూ ఇటూ వూగుతూ ఎక్కువ నీడల్నిస్తోంది. భయంకరంగా ఆ నిశ్శబ్ద వాతావరణంలో ఒకే ఒక శబ్దం ఫేన్ చేస్తోంది. ఎక్కడ్నించో గాలి అఘాట్నగా వచ్చి కిటికీ తలుపుల్ని విరగగొట్టినట్లు వీచింది. కర్టెన్లు ఎగిరిపోయాయి—

"విజయ్. నిన్నెందుకు పిలిచానో తెలుసా ? నువ్వు చేస్తున్న పని—ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించడం ఏమంత సబబైన పని కాదు. అర్థమైందా—మరోసారి చెప్పనా ?" విజయ్ తల గిర్రున త్రిప్పాడు అర్థమైం దన్నట్లు.

"అమ్మాయ్. నీపే రేమిటీ—"

"సుజాత." సిగ్గుతో చెప్పింది హీరోయిన్.

"సుజాతా ! నిన్నెందుకో తెలుసా ? అందుకే. అర్థమైందా—నీక్కూడా మరోసారి చెప్పాలా ?"

అమ్మాయి తల దించుకుంది. అబ్బాయీ, అమ్మాయి ఖిన్నవదనులై నిల్చునేప్పటికి ప్రిన్సిపాలు గారిలో ఆకస్మికమైన మార్పు వచ్చింది. అందుకు ఆశ్చర్యపోతూ పకరొకరు చూసుకున్నారు హీరో హీరోయిన్‌లు—

ఈ సమయాన్న ప్రేక్షకులను ఆశ్చర్యాబ్ధిలో నింపి ఇంటర్వెల్ వచ్చేస్తుంది. మళ్లీ బొమ్మ పడగానే—

ప్రిన్సిపాలు గుండె కరిగిపోయింది. నోట్లోని పైపు జారిపోయింది. కన్నీటిబొట్లు దొంతర్లుగా దొర్లిపోయాయి—

ఆశ్చర్యపోతూ చూశారు అమ్మాయి అబ్బాయి.

"ఎందుకండీ ఏడుస్తారు ?" అనడిగాడు విజయ్.

"ఏడ్వుగాక నా జీవితానికి ఏం మిగిలింది ! స్టూడెంట్సును ఏడ్పించి నేను ఏడ్వడమే కదా నా జీవిత ఫలం ?

ఇరవై ఏళ్ల నాటిమాట. విజయ్ ! నా కొడుకు నీ అంతే ఉండేవాడు ఆనాడు పడవ ప్రమాదంలో చనిపోకపోతే.

ప్రక్క వూర్లో సంబరం జరుగుతోందని తెలిసి వూరు వూరంతా కదిలి వెళ్లాం. అప్పట్లో నేను మామూలు మాష్టర్ని. వాడి తల్లి పోతూ పోతూ వాడ్ని డాక్టర్ని చెయ్యమని కోరింది. దానికి వాగ్దానం కూడా చేశాను. ఏం లాభం ! విధివ్రాతిరేకించింది. వాడ్ని నా నుండి దూరంచేసింది.

తిరిగి వచ్చేప్పుడు మేం వస్తున్న పడవ మునిగి పోయింది. నేను మట్టుకు ఎలాగో తప్పించు కున్నాను. ఆ జలగండాన్ని కాని, ఆ భగవంతుడు నన్ను బ్రతికించి నా బాబును పట్టుకుపోయాడు—" హృదయవిదారకంగా ఏడ్చాడు, ప్రిన్సిపాలుగారు.

పాపం—హీరో హీరోయిన్లు కూడా కంట తడి పెట్టారు. "రేపు వస్తాముండీమళ్లీ" అన్నారు. ఆయన ఏడుపు అంతా ఒక్క రోజులో వినేందుకు వోపిక లేనట్లు.

ఆ రాత్రి—హీరో, ప్రిన్సిపాలుగారి కథను తండ్రితో చెప్పాడు. తండ్రి అనుమానంగా చూశాడు. మొదట. "నువ్వు చెప్పేది నిజమేనా" అన్నాడు. విజయ్ 'ఊ' కొట్టాడు. "నే నెప్పు డైనా అబద్ధం చెప్పానా నాన్నా" అన్నాడు.

"నేను నీ నాన్నను కాను. అంత భాగ్యానికి నే నోచుకోలేదు—" మగవాళ్లు నోచుకోవడ మేమిటి ? ఆ డైలాగులో తప్పు దిద్దినట్లుగా— "అంత భాగ్యానికి నే నరిపోను. అవును. ప్రిన్సిపాలు గారు నీ నాన్న. సరిగ్గా యిరవై సంవత్సరాల క్రితం—నువ్వు గోదావరి ఒడ్డున మాకు దొరి కావు. నిన్ను పెంచి మరణించిన మీ అమ్మా, నేనూ భద్రాద్రి రాముని దర్శనానికి వెళ్తే నువ్ దొరికావ్—

పాపం! ఆ కన్నతండ్రి ఎంత విలపిస్తున్నాడో—రా—వెళ్దాం" అన్నా రాయన—

ఇద్దరూ ప్రిన్సిపాల్ గారింటికి వెళ్లారు. హీరో కాలుమీద మేకప్‌మాన్ సినుగులో వేసిన తలకా

రెక్సోనా మీ చర్మంలో నల్లావ మాడి దిన దినానికీ శరీరసౌందర్యాన్ని హెచ్చింపచేస్తుంది. ఆశ్చర్యం కాదు. రెక్సోనాలో 'కేడిల్' వున్నది... చర్మానికి హితముగలిగించే నూనెల మిశ్రమం, దానిలో ఎక్కువగా ఆనందకరమైన పరిమళం వున్నది:—మీ శరీరాన్ని అతి సౌందర్యంగాను, తాజాగాను, మనోహరంగాను వుంచుతుంది.

కేడిల్‌తో గూడిన రెక్సోనా మీ చర్మానికి గుణకారి

RX. 24-140 TL

హిందుస్థాన్ లీవర్ తయారీ

యంత వుట్టుమచ్చను చూశారు. సంతోషంగా అందరూ కలుసుకున్నారు. తండ్రీ కొడుకులు కావిలించుకున్నారు.

తర్వాత—కాలేజీలో చదువుతూ—నదీ విహారానికని బయలుదేరి వెళ్లాడు. మెడికల్ కాలేజీ పిల్లలతో సహా—.... పిక్నిక్‌కు వెళ్లాడు విజయ్—

ఇదంతా ఆ అమ్మాయికి గుర్తొచ్చింది. దాంతో కళ్లు తెరచి గట్టిగా అరిచేసింది.—"ఆయన్ను కొట్టొద్దూ" అని. పైగా "కొట్టాలంటే నన్ను కొట్టండి. నన్ను చంపండి. అంతేకాని, ఆయన్ను హింసించకండి" అంది.

"నిన్నెందుకు యిచార పెడతావే పిట్టా ! మా కోయదొరను నువ్వు వివాహ మాడవే బుల్ బుల్!" అన్నాడో కోయ దొర అసిస్టెంటు. ఇంతలో—

వికటాట్టహాసం చేసుకుంటూ వచ్చేశాడు బుంగ మీసాల—నెత్తిమీద వో కొమ్మున్న రాక్షసుడి లాటి కోయదొర. హీరోయిన్‌కేసి నడిచాడు. ముందు ఇంకో అమ్మాయి దగ్గర కెళ్లాడులెండి—పొరపాటున. 'నువ్ కాదుగా నాకు కావాల్సింది' అని తనలో తాను అనుకుని హీరోయిన్ దగ్గర కొచ్చాడు. అతని నెత్తిమీది కొమ్మును వింత పోతూ చూసింది హీరోయిన్. తర్వాత భయ పడింది.

డప్పుల మోత పెరిగింది. మంటలు భుగ భుగమంటూ పై కెగసాయి. హీరో ఫ్రెండ్సులో కొందరు చలి కాగుతున్న వాళ్లు లేకపోలేదు—

కోయ దొరను చూడగానే హీరోయిన్ యిట్టే 'హా' మంటూ తల వేలాడేసింది. హీరో—'సుజాతా ! భయపడకు' అన్నాడు. కట్టివేసున్న విజయ్‌ను తెంప పగిలేట్లు కొట్టాడు కోయదొర.

"మా వీరులతో యుద్ధంచేసి గెలిస్తే—వదిలేస్తా" అన్నాడు.

ఓ తెలుగు సినిమా కథ

చావు దెబ్బలు తినివున్న హీరో అందుకొప్పుడా అంగీకరించాడు. ఎక్కడ్నించి వచ్చిందో అంత ధైర్యం ! హీరో స్నేహితులు అతడ్ని వారించారు.

అయినా కూడా విజయ్—హీరోగా మరి—అతడు గెలుస్తాడనే ధైర్యంతో హీరోయిన్ యుద్ధానికే ప్రోత్సహించింది—మరి ఆమె ఎప్పుడు కళ్లు తెరిచిందో ఏమో!

యుద్ధం ప్రారంభమైంది. హీరో కొట్టక పోయినా అతడి వీరాకృతిని చూసి భయపడి ఒక్కొక్కళ్లుగా నీళ్లలో పడిపోయారు. కోయ దొర—తన్నులు తప్పించుకోడానికిగాను—గౌరవ పురస్సరంగా—హీరో భుజం తట్టి మెచ్చు కున్నాడు. హీరోయిన్‌ను అతడి కిచ్చి— సకల లాంఛనాలతో పాటుగా పంపివేశాడు. హీరోయిన్‌ను సాగనంపుతూ—"చెల్లీ. ఈ అన్నయ్యను క్షమించమ్మా. నా దగ్గర ఉన్నదేదో పెట్టాను" అన్నాడు—ఆమె చేతుల్లో ఓ బంగారపు గొలుసుంచుతూ.

నదీ విహారానికెళ్లి అంతసాహసం చేసుకొచ్చిన కొడుకును తెగ మెచ్చుకున్నారు ప్రిన్సిపాలుగారు.

హీరో, హీరోయిన్ సుఖంగా హాయిగా జల్సాగా తోటల్లోనూ, నదుల్లోనూ ఆడుకుంటూ— పడవ లెక్కి పాడుకుంటూ కాలం గడుపుతున్నారు.

ఒకనాడు వాళ్ల వూరికి దూరంగా (సుమారు రెండు వందల మైళ్ళ) ఉన్న చెరువుకేసి షికారు వెళ్ళారు. చెరువులో — పడవలో వెళ్తూండగా మొసలి వచ్చింది. పడవ బోల్తాపడింది. హీరో మొసలితో వీరోచితంగా దెబ్బలాడి (బట్టలు చించుకోకుండా) అప్పటివరకూ మునగకుండా తేలుతూన్న హీరోయిన్‌ను వడ్డుకు లాక్కొచ్చాడు. ఇద్దరూ కావిలించుకున్నారు. అమ్మాయి — 'మనపెళ్లి ఎప్పుడు' అనడిగింది. అబ్బాయిని— సిగ్గు నటిస్తూనే. ఇంతలో — వడ్డుమీద ఎవరో తట్టలూ పారలూ పట్టుకుని పాటలు పాడుకుంటూ వీరిని చూసుకుంటూ, ఆ సంతోషం పట్టలేక నాట్యం చేసి వెళ్ళిపోయారు.

హీరో హీరోయిన్ చెవిలో చెప్పాడిలా : "ఆ చంద్రుడు ఆ నక్షత్రాలూ శాశ్వతంగా ఉన్నంతకాలం నీమీది నా ప్రేమ తొణక్కుండా బెణక్కుండా నిలిచిపోతుంది. నీకెందుకా భయం?"

"అంటే నీ ఉద్దేశ్యం?"—దూరంగా జరుగుతూ అడిగింది సుజాత.

"అనుమానిస్తున్నావా? 'ప్రేమించే దొకర్ని పెళ్ళి చేసుకునే దింకొకర్ని' అనే సామెతఅంటే నాకిష్టం లేదు. ప్రేమించాను నిన్ను. నిన్నే పెళ్ళాడతాను. ఇది తప్పదు ఆరు నూరు అయినా— నువ్వు నేనైనా ఏమంటావ్?"

విజయ్ ఆమె కళ్ళలోకి కొంటెగా వంకరగా చూశాడు. ఆమెలేచి లేడి పిల్లలా పరిగెత్తింది. మైదానంలో ఒకరి వెంట ఒకరు దొంగాటలాడు కుంటూ పరిగెత్తుకుంటూ— యిట్టే— ఇంటికి వెళ్లిపోయారు— తమ ఊరు సంగతే మరిచిపోయి. రెండువందల మైళ్ళ దూరాన వున్న తోటలో— చెరువులో— ఆడుకున్నారని చూశాం గదా! అంత దూరం పరిగెడుతూనే ఇంటికి వెళ్ళారా" అని విూరడి డగకూడదు.

"మళ్లీ ఎప్పుడు?" అన్నది సుజాత. "టూ..టూ రేపు ఇదే సమయానికి," అన్నాడు విజయ్.

సుజాత లోపలకెళ్ళింది. ఆమె తండ్రి ఎదురయ్యాడు. తల్లికూడా హాల్లోనే ఉంది జరగబోతున్న సంగతి కనిపెట్టినట్లు.

"సుజా ! ఇలారా" అన్నాడాయన. అమ్మాయి బెదురుతూ నిల్చుంది. "ఎవడా అబ్బాయి?" అనడిగాడాయన.

"విజయ్" అంది.

"విజయ్ ఎందుకొచ్చాడిక్కడకు? నీతో అతని కేంపని?" ఖంగుమని ప్రశ్నించాడు. 'నిప్పులు క్రక్కుతున్న ఆయన కళ్లను చూసి దడుసుకుంది అమ్మాయి.

"నాన్నా. అతను ప్రిన్సిపాలుగారబ్బాయి. ఎవరో నీకు తెలీక అలా మాట్లాడవు. మా ఇద్దరికీ స్నేహం నాన్నా"

ఆయన సర్రుమని లేచాడు తారాజువ్వలా. ఆమె చెంప ఛెళ్ళుమనిపించాడు. అంతలోనే ఆమె తల్లి పరిగెత్తుకొచ్చి, కూతుర్ని గట్టిగా కావిలించుకుంది.

"సిగ్గూ సెరమూ లేకుండా కనపడ్డ ప్రతి వెధవాయితోనూ పిక్నిక్‌లకూ విహారాలకూ వెళ్తే మన పరువు సంగతి ఏమవుతుందో ఒక్కసారైనా ఆలోచించావా? ఇకనుంచీ ఇంట్లోంచి కదులు— నీ సంగతి చెప్తా." అన్నాడు కోపంగా. ఆయన కట్టుదిట్టాలు చేశాడు ఆమె బైటకు అనవసరంగా వెళ్లకుండా.

మర్నాడు— కాలేజీలో చరిత్రాత్మక నాటకం. సుజాత అందులో ప్రధాన పాత్రధారిణి. ఝాన్సీలక్ష్మీ బాయి — విజయ్‌కూడా ఉన్నాడా నాటకంలో.

సాయంత్రం అవగానే— అనుకున్నట్టుగా సుజాత రాకపోయేసరికి విజయ్— వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు. ఆమె తండ్రి అతడ్ని తిట్టి, కొట్టినంత పని చేశాడు. హీరో ఏడుస్తూ (హీరో బహిరంగంగా ఏడవకూడదుగా — అందుకని లోపల్లోపలే ఏడుస్తూ) నదిగట్లకేసీ, సముద్రాలకేసి వెళ్లి పాటపాడుతూ ఏడ్చాడు. హీరోయిన్ ఆ పాట విన్నది కామోసు— అదే చరణం అందుకుంది. గట్టిగా పాడితే నాన్న తంతాడని భయం— అందుకని నెమ్మదిగా కీచు గొంతులో విలపిస్తూ పాడింది. హీరో విన్నాడా పాటను. ఏమైనా సరే— ప్రాణానికి తెగించి అయినా సరే— ఆమెను రక్షించుకోవాలనుకున్నాడు.

అన్నిటికీ తెగించి—

ఆడవేషం వేసుకున్నాడు. సూజాత వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు. అప్పుడు— సుజీ తండ్రి ఇంటో లేడు. సుజీ తల్లిని బోల్తా కొట్టించి— తమింట్లో పురాణ కాలక్షేపం ఉందని చెప్పి మోసంచేస్తూ, అమ్మాయి వేషంలో వచ్చిన హీరో హీరోయిన్ను ఆ ఇంట్లోంచి రక్షించాడు.

కారులో కూర్చున్నాక గలగలా నవ్వుకున్నారు. 'సింహాద్రి అప్పలసామి' అంటూ పాడుతూ రోడ్డుమీద డాన్సుచేస్తున్న నర్తకీమణులను చూడ్డానికి కారాపాడు హీరో. ఆ డాన్సు వాళ్ళు కారు దగ్గర కొచ్చి చెయ్యి జాపారు. సుజాతకేసి — 'చూస్కో' అన్నట్టుగా చూసి విజయ్ వాళ్ల చేతుల్లో పదిరూపాయల కాగితముంచాడు. తర్వాత — బయలుదేరి

హాలు చేరుకున్నారు. థియేటరు దగ్గర అంతా సిద్ధంగా ఉంది.

"మరో నిమిషంలో తెర ఎత్తుతాం. నిశ్శబ్దంగా ఉండవలసిందిగా ప్రార్థిస్తున్నాను. తర్వాతి కార్యక్రమం ఝాన్సీ లక్ష్మిబాయి నాటకంలో ఒక సీను—" అనేశి—కేకలూ, చప్పట్లూ—ఈలలమధ్య సెక్రటరీమణి వణుకుతూ తెర లోపలకు దూరింది చటుక్కున—

థియేటరు జేరుకున్న మరు నిమిషంలోనే చాలా మేకప్‌తో సుజాత ఝాన్సీ లక్ష్మి రూపంలో స్టేజిమీద కొచ్చింది. తెర ఎత్తారు.

"మీ అమ్మాయే. అలా ఆశ్చర్యపోతారేం—చాలా బాగా నటిస్తుంది. ప్రైజు తప్పకుండా తీసుకుంటుందిలెండి—" అన్నాడు ప్రిన్సిపాలు తన ప్రక్కనే కూర్చున్న ఆమె తండ్రితో. ఆమె తండ్రి లోపల్లోపలే కుమిలిపోయాడు కోపంతో.

ఇంతవరకూ కథలో ఎక్కడా హీరోయిన్ దేముడి ముందు ప్రార్థన గీతం ఆలాపించలేదు. ఇప్పుడా మోజు తీర్చుకునే అవకాశం వచ్చి, ఝాన్సీ వేషంతో యుద్ధానికి వెళ్తూ తన కులదేవతను కొలిచింది. "బ్రహ్మాండమైన కోరస్ పాట అది" అంటాడు ప్రొడ్యూసర్. అందరి గొంతూ విడి విడిగా గుర్తు పట్టేందుకు వీలుగా ఉన్న మాట పదిమందిచే కష్టపడి, ఎన్ని శ్రమలకో వోర్చి పాడింపించాడు సంగీత దర్శకుడు. ఆ పాట అయిపోగానే మహాసేనాని వేషంలో విజయ్ అక్కడ కొచ్చాడు. 'యుద్ధ సన్నాహాలు పూర్తయినాయి మహారాణీ' అని నివేదించాడు శత్రుసేనల గూర్చిన విశేషాలను. అతడికి కొంత ప్రసాదం చేత బెట్టి, ఆవిడ రణరంగానికి బయలుదేరింది. తదనంతరం నాటకం మన కంతగా బుర్ర కెక్కదు. అదో టెక్నిక్కట. తెర వెనుక ఏవో యినుప ముక్కలూ అవీ కొట్టుకుని ఖణ ఖణ మనే శబ్దాలొస్తాయి. ఆఖరకు ఝాన్సీ చనిపోతుంది—తెర పడగానే ప్రేక్షకుల్లో కూర్చుని ఉన్న సినిమా ప్రొడక్షన్ వాళ్ళే హర్ష ధ్వానాలు చేస్తారు. తర్వాత—

విజయ్, సుజాతలు బహుమతులు పుచ్చుకున్నారు. బరువెక్కిన గుండెతో, చెమ్మచేసిన కళ్ళతో సుజాత తండ్రి ఇంటికి వెళ్ళాడు. సుజీ ఇంటికొచ్చింది భయపడూ. నిలదీసి అడిగాడు తలుపు దగ్గరే—"నీకు విజయ్ అంటే చాలా ఇష్టమా" అని. "అవున్నాన్నా—అతణ్ణి తప్పించి మరొకర్ని నేను పెళ్ళాడలేను. నన్ను చంపినా సరే—" అంటూ జాలి గొలిపేట్లు కన్నీరు తెప్పించుకుంది తన చక్రాల్లాంటి కళ్ళల్లోకి. ఆయన కూడా కన్నీరు పెట్టుకుని, బిగదీసుకున్న బొంగురు గొంతుతో—ఛాతిలోకి కూరుకుపోతున్న మెడతో—, ఆమె తల నిమురుతూ—(మెడతో తల నిమిరాడని కాదు)—అన్నాడిలా—"తల్లీ! నీ ఆనందం తప్పించి నాకు కావాల్సింది ఇంకేముంది?! నీ యిష్టమే కానీ—!!" అన్నాడు స్వతంత్రించి. ఆయన భార్య అప్పుడు ఇంట్లో లేదు. కాల్‌షీటు మర్చిపోతే, ఫర్వాలేదు లెమ్మని ఆ సీను కాస్తా ఏదో వక విధంగా అవజేశాట్ట డైరక్టరు. అది కూడా ఒక టెక్నిక్కట !! అసలు—తిరిగి తెరమీద సుజాత తల్లి కన్పించనే కన్పించదు !!!—

అప్పుడు నేపథ్యంలో బ్రహ్మాండమైన—

చార్మిస్ మీ ముఖవర్చస్సును మనోహరముగా చేస్తుంది!

ఉత్సాహవంతులుకండి...

లాలిత్యం పొందండి...

రోజంతా

శోభచేకూర్చుకోండి!

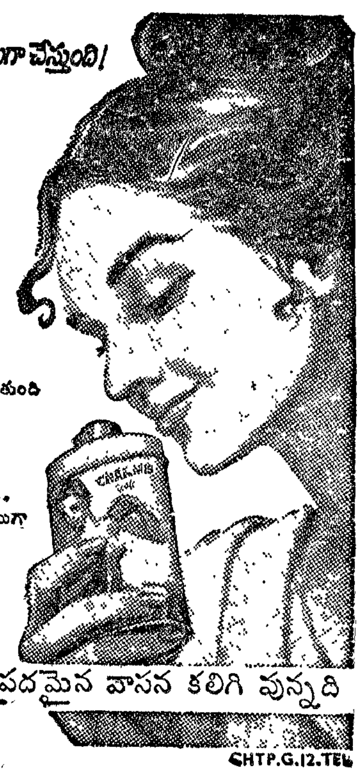

తెల్లని, మెత్తని, నాజూకైన చార్మిస్ మీకు
రోజంతా శోభచేకూర్చుటలో సహాయపడుతుంది
చార్మిస్‌యొక్క ఆనందప్రదమైన
వాసన మిమ్మల్ని సేదదేర్చుటలో
యింద్రజాలములా పనిచేస్తుంది—
మిమ్మల్ని ఉత్సాహ వంతులను చేస్తుంది...
మిమ్మల్ని అందముగా మనోహరముగా
కనబడేలా చేయుటలో సహకరిస్తుంది.

చార్మిస్

టాల్కమ్ పౌడర్ ఆనందప్రదమైన వాసన కలిగి వున్నది

CHTP.G.12.TEL

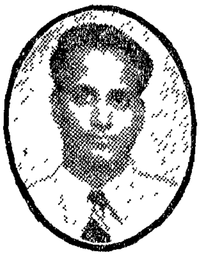

ఓం! తత్! సత్!

సుఖజీవిత సేవ

"సిద్ధవైద్య మహిమ"

సిద్ధుల సాటిలేని కీర్తికి ఒక తార్కాణము.

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారిగారి

'మేల్ మాయిల్ మందు'

(Regd.)

దీర్ఘకాల చర్మరోగములకు చక్కని నివారిణి

నల్లరంగు, ఎర్రరంగు పొడలు, దద్దులు, పొట్లు, గజ్జి (చర్మసంబంధము) పొడలు గల చోట్లలో తిమురు, సూదిలో పొడిచినప్పుడు నొప్పితెలియకుండుట, నిప్పుపడి బొబ్బలు గలిగినా తెలియకుండుట, దుర్‌నీరు సర్వఅవయములందు వ్యాపించి, రక్తములో కలిసి మత్తు కలుగజేయుట, (నరముల సంబంధము) చేతివ్రేళ్ళు ముడుచుకొనుట, బొబ్బలు లేచుట, ముక్కు బంధనములు, పాదమునందు పల్లపు పుండ్లు ఏర్పడుట, కాలు చేతులు వ్రేళ్ళు తగ్గుట, ముక్కు సొట్ట పడుట, చూచుటకు వినుగుపుట్టించు రణములు (అస్థి సంబంధము) వీటికి చక్కని నివారిణి.

1 మండలం (40 రోజులు) నూనె, లేహ్యము రు. 7/-

తపాల ఖర్చు రు. 2/-

స్నానమునకు ఉత్తమమైన 8 ఔన్సుల శ్రీ పరమాత్మతైలం రు. 2-50

తపాల ఖర్చు రు. 1-50.

సిద్ధ డాక్టర్

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి & సన్సు,

5/22, మేల్ మాయిల్ P. O., (N. A. Dt.)

ఓ తెలుగు సినిమా కథ

“ఓ చెల్లీ—ఓ బుల్లిచెల్లీ—అదృష్టమంటే నీదే సుమా—కుల మత భేదాలకు సమాధి కట్టిన—ఓ శీత హృదయమా—అతడే నీ ప్రపంచమా—నీదే అదృష్టమా—” అనే పాట ఝంగుమంటూ విన్పిస్తుంది. హీరోయిన్ పరుగు పరుగున హీరో ఇంటికి వెళ్ళబోతుంది. మర్నాటి ఉదయం రాత్రి తాను కన్న కలలో కన్పించిన దేవదానవ యుద్ధం తాలూకు యిల్ ఎఫెక్ట్సు ఎలా ఉంటాయో పాపం—ఆమె కెవరూ చెప్పలేదు. లేకపోతే—ఆమె భూమ్మీదే నడిచేది—కలిసిన జంటను విడదీసి గంపెడు పాపం మూట గట్టుకున్నాడు కథకుడు—(అతను కాకపోతే—మరొకరు—)

భూమిని చూడకుండా పరిగెట్టిన హీరోయిన్—దారిలో ఓ అరటి తొక్కమీద కాలువేసి వెల్లకితలా పడి స్పృహను కోల్పోతుంది. ఎక్కడ్నించో ఓ డాక్టరు ఆమె తండ్రీ వస్తారు. ఆసుపత్రిలో కట్లు కడతారు ఆమె కాళ్ళకు. నుదురు కూడా దెబ్బతింది పాపం! భుజాలు కూడా కట్లు కట్టించుకున్నాయి. ఒక కాలును ఎత్తి హేంగర్‌కు తగిలిస్తారు. “పాపం—ఇంకా నయం. బ్రతికింది అదృష్టవంతురాలు” అంటుందో నర్సు ఆ నేపథ్యం గొంతులాగే. తండ్రి బావురుమంటు ఏడుస్తాడు.

హీరో విన్నాడు ఈ వార్తను ఆమెకు అంగలోపం జరిగినా తనకు ఫరవాలేదంటాడు. తను ఆమె ప్రేమనే కోరుకున్నా నంటాడు—ఎవరూ అడక్కపోయినా కారులో కూర్చుని, విధివేసిన అన్యాయాన్ని పాట రూపకంగా దుమ్మెత్తి తిట్టిపోస్తాడు.—దుఃఖిస్తాడు. అంతలోనే—అతని అంతరాత్మ అతనినుంచి వేరై ఆకాశంలో జేరి అతడ్ని హెచ్చరిస్తూ పాడుతుంది—“నమ్మిన ఆడది—నిన్నే నమ్ముకున్నది—ఆమెను మరచిపోకుమా—నిన్ను నీవే వంచించకుమా—” మ్యూజిక్ డైరక్టరు తన జన్మలో అటువంటి వరుస కట్టలేదంటాడు.

ఇక్కడే—కవిపుంగవుడు ఓ బ్రహ్మాండమైన వస్నుగడ వన్నాడు. ఎఫెక్ట్సులోకల్లా ఇదే ఎంతో హాయిగా ఉన్నదట ప్రొడ్యూసర్ గారికి.

ఇంతవరకూ ప్రేక్షకులకు తన దర్శన భాగ్యం కలుగజేయని—సుజాతనే ప్రేమిస్తున్న ఒక విలన్ హీరో కారుకు ఎదురొస్తాడు. హీరో కారాపాడు. విషాదవదనంతో ఉన్న హీరోను కొట్టడానికి ముందు కొంతసేపు తటపటాయించినా—తర్వాత ధైర్యం కూడగట్టుకొని—ఈల వేస్తాడు. ముఖాలకు వల్ల గుడ్డలు అడ్డు పెట్టుకుని, క్లుక్లస్ క్లాన్ ముఠాలాంటి వాళ్ల ఓ నలుగురు హీరోను కారులోంచి ఇవతలకు లాగుతారు. చెత్తగా కొట్టేస్తారు. హీరో ఎదురు తిరగడు—మరి, విషాద రసంలో ఉన్నాడుగా! హీరోను నేలకేసి కొడ్తూ—అతను మూర్ఛపోయాక—“ఇతక్రు క్రితం నుప్ కొట్టిన దానికి అసలు, వడ్డీ ఫాయిదాలతో సహా పుచ్చుకో—నీ దిక్కున్న చోట చెప్పుకో”—అనేశి చకచకా వెళ్ళిపోతారు. ‘వాళ్ళు ఎప్పుడు వెళ్తారా’ అని ఎదురుచూస్తున్నట్టున్న ఓ పదిమంది జనం చుట్టూ మూగారు. హీరోను ఆసుపత్రిలో జేరగానే ప్రిన్సిపాలు గుండె బాదుకుంటూ వచ్చాడు—“నా బాబు—నా బాబు” అంటూ ఏడ్చాడు.

విజయ్‌కు ఆపరేషన్ జరిగింది. అతనికి పూర్వ స్మృతి పోయింది. అక్కడ సుజాత వెర్రి చూపులు చూస్తూ, ఏదో పిచ్చిదానిలా ఉంటుంది చూడ్డానికి.

విజయ్ ఆసుపత్రిలోంచి ఇంటి కెళ్ళాడు. అంతా మరిచిపోయాడు. కన్న తండ్రిని కూడా గుర్తు పట్టలేక పోయాడు. ఒక రాత్రి—ఎవరికీ తెలియకుండా ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయాడు. చెప్పులు అరిగేట్లు తిరిగాడు. ఏమీ తెలియని అంధకారాన పయనిస్తూ, పాంటు చినిగి, చీకి పేలిక లయ్యేవరకూ తిరుగుతాడు. ఇంకా—పైగా—సంఘాన్ని . విమర్శిస్తూ పాటలు పాడ్తాడు. తమను తిడుతున్నా కూడా—పాట బావుందని కాబోలు—ఎవరూ అతడ్నేమీ అనరు. పోనీలే—పిచ్చివాడని పూరుకుంటారు.

సుజాత కూడా మతి చెడిం తర్వాత—ఒంటరిగా పారిపోతుంది. అన్ని తీర్థాల్లోనూ మునుగుతుంది. నేపథ్యంలో ఓ అరగంట పాట విన్పిస్తుండగా. హాయిగా అన్ని పుణ్యక్షేత్రాలూ టిక్కెట్టు ఖర్చుతో సినిమా హాల్లోంచే ప్రేక్షకులు చూసేస్తారు. అదే వారికి మిగిలే లాభం!! సుజాత కూడా కొన్ని దేవాలయాల్లో పాడుతుంది. తను జాలిగొలిపే చూపుల్తోనూ చేష్టల్తోనూ ఆడియన్స్‌లోని ఆడవారి హృదయాలను ఆకర్షించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ—చివరకు ఒక నది వడ్డకు చేరుకుంటుంది. అక్కడికే జేరుకుంటాడు విజయ్ కూడా. ఇద్దరికీ పూర్వ స్మృతి లేదు. ఇదే తమ కవి అత్యాధునికంగా ప్రవేశ బెట్టిన మెలిక అని ప్రొడ్యూసర్ గుండె చరుచుకుని ధైర్యంగా చెప్పాడు ప్రివ్యూ రోజున. పత్రికా ప్రతినిధులు ఏమనాలో తెలియక నోరు తెరిచి నిలబడిపోయారు !!

(శ్రీ) టి. టి. కృష్ణమాచారి బడ్జెటు మీద స్వతంత్ర సభ్యులొకరు ఆర్థికమంత్రితో మాట్లాడుతూ: “ఈ దేశంలో సోషలిజం ఏ కొద్దిపాటి అయినా వుంటే, టి. టి. కె, అన్న మూడు అక్షరాలతో ప్రారంభమయ్యే మూడు నిత్యజీవితావసర వస్తువుల మీద పన్నును ఆర్థికమంత్రి తగ్గించే వుండేవారని” అన్నారట. ఆ మూడు వస్తువులు టీ, టెక్స్టైల్సు, కిరోసిన్ అయి వుంటాయని అభిజ్ఞుల ఊహ.

ఇక—ఆట్టే కథను పొడిగించడం యిష్టంలేక కవి హఠాత్తుగా కొన్ని గమ్మత్తులు జరిపించేశాడు. ఆ రెండు నిమిషాలు నిద్రమత్తుతో (తప్పకుండా వస్తుంది నిద్ర) ఏ ప్రేక్షకుడైనా కళ్ళు మూసుకుని జోగితే—అంతా అయోమయంగా కనిపించి, ముందుగా అతనికి పిచ్చెక్కుతుంది!

అంత బావుంది ఆ కథ గమ్మత్తు—

సుజాత పిచ్చిగా కేకలు పెడ్తూ ఆ నది వడ్డును చేరుకుందా—అక్కడే ఉన్న ఓ నలుగురు రౌడీలు ఆమెను చూసి, లొట్టలు వేసుకుని—నోరు చప్పరించుకుని—గట్టిగా పట్టుకుంటారు. ఆమెను బలాత్కరింపబోతుంటే గట్టిగా అరుస్తుంది. ఆ ప్రక్కనే—ఓ ఇసుకతిన్నె వెనకాల—కేక ఎప్పుడు విన్పిస్తుందా అని ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్న హీరో రంగంలోకి ఉరుకుతాడు. సుజా తను గుర్తు పట్టకపోయినా—ఆమె ఏడుస్తుంది ‘రక్షించమం’ టూ. విలన్‌లు ఇక ఆలస్యం ఎందుకని హీరోతో కలపడతారు—

పెద్ద కొట్లాట జరుగుతుంది. క్రరలతో బాదుకుంటారు. రౌడీలు పొరపాటున వాళ్ళల్లో వాళ్ళే కొట్టుకుంటారు—అలవాటు ప్రకారం. మధ్యలో అడ్డం నిల్చిన సుజాతను వెనకనించి నెత్తిన కొట్టాడో రౌడీ. ఆమె అరుస్తూ కూలిపోతుంది. ఆమె పడిపోగానే హీరో విజృంభించి, హఠాత్తుగా బలం చేకూర్చుకుని అందర్నీ తరిమేస్తాడు. ఆ రౌడీల్లో ఒకడు హీరోను గుర్తు పడతాడు కంటిన్యుటీ కోసం. ఆ రౌడీ పూర్వం హీరో చేత తన్నులు తిన్నవాడే !!

పడిపోయిన సుజాతను వంగి చూస్తుంటాడు హీరో. ‘ఎవరో పాపం. అందమైన అమ్మాయి. ఇక్కడ పడిపోయింది—ఇప్పు డెలా ?’ అనుకుంటుండగా—ఆ రౌడీ తిరిగి వచ్చి ఇంత లావుపాటి క్రరతో హీరోను గట్టిగా కొడతాడు. హీరో వెంటనే పడిపోతాడు. నుదురుమీద రక్తం కార్చుతూ. (నెత్తిన కొడ్తే నుదురుమీద రక్తం ఏమిటని ఎవరూ అడక్కూడదు) మరి—నెత్తిన స్వస్తిక్ మార్కు వేస్తే కన్పిస్తుం దేమిటి!—అందుకని నుదురుమీద—)

ఎవరో రావడం చూసినట్లుగా నటించి, భయపడి పారిపోతాడు. ఆ రౌడీ.

ఎవరో నిజంగానే వచ్చి—హీరో, హీరోయిన్లను ఆసుపత్రిలో జేర్పిస్తారు. ‘వాళ్ళు బ్రతుకుతారో లేదో—అయినా ప్రయత్నిస్తానం’ టూ పెద్ద డాక్టరు పెద్ద ఆపరేషన్‌లు చేస్తాడు. పోలీసులు ఈ వార్తను వారి తల్లిదండ్రులకు—(అంటే—సుజాత తండ్రికీ—ప్రిన్సిపాలు గారికీ అని)—అందజేయగానే—నిమిషాల మీద రెక్కలు గట్టుకుని వాల్తారు. ముసలాళ్లిద్దరూ.

ఇక్కడ—ప్రొడ్యూసరాదులు లాటరీ వేయదల్చుకున్నారట. బొమ్మా, బొరుసూ వేసుకుని—కథను కామెడీ చేద్దా మనుకున్నారట. చేశారు—

సుజాతా విజయ్‌లు మర్నాటికల్లా కళ్ళు తెరిచారు. గుర్తుపట్టారు ఒకర్నొకరు. మళ్ళీ తగిలిన క్రర దెబ్బల్తో పోయిన స్మృతి తిరిగి వచ్చిందన్నమాట. ఏడుస్తూ—కావిలించుకున్నారు. మొహాల మీద చెరొక స్వస్తిక్ మార్కూ ఉంటుంది. అంతే—అవి కూడా రాలిపోతాయిలెండి వాళ్ళు ఆసుపత్రి నుంచి వెళ్ళేప్పుడు.

—కాగా అబ్బాయికి మా అమ్మాయిని ఇవ్వు—" అని ఆమె తండ్రి—పొరపాటున అనబోతాడు. డైరెక్టరు కట్ అన్నట్లుగా—ఆ పొరపాటు తనే సరిదిద్దుతాడు అనుభవం ఉన్న హీరో తండ్రి.

న్యాయంగా నైతే—ఆమాట వినిపించగానే ప్రేక్షకులు లేచిపోతారు. కాని—పోనీకలేక ఎవరూ లేవ్వరు—మూడున్నర గంటలు కూర్చుని కాళ్ళు నొప్పెక్కి—ఇక కూర్చోలేక—లేవలేక—ప్రేక్షకులు సతమత మౌతూంటే—హీరో హీరోయిన్ చేతిని పుచ్చుకుని అనుమతిబయటకు నడిపించుకెళ్తాడు. అమ్మాయి తండ్రికన్నీరెడతాడు. ప్రిన్సిపాలుఆయన్ను దగ్గరకు తీసుకుని 'మీ అమ్మాయిని మావాడు కంటిరెప్పలా చూచుకుంటాడు—నరా—' అన్నాడు.

"హాయి రావమ్మా—హాయిరావే తరి" అనే పాట నేపథ్యంలో ఫ్లూటు ద్వారా విన్పిస్తుండగా—ఆను వత్రి సిబ్బంది కూడా కన్నీ రెడతారు—

ఇక—ఇప్పుడు విజృంభిస్తారు—మ్యూజిక్ డైరక్టరూ—ఫోటోగ్రాఫిక్ ఎఫెక్ట్సుల కెమెరామన్—మాజిక్కులు చేస్తూ. హీరో, హీరోయిన్లు సర్కస్ చేసే మ్యూజిక్ వినబడగానే ప్రేక్షకులు హుషారు పడతారు—ఆ యిద్దరూ చేసే ట్రిక్కులూ, పనులూ చూసిపోదాంలే అని కూర్చున్నారు హాపిగా—

సంతోషంగా—హాయిగా—కలిసిపోయిన జంట వాళ్ళిద్దరూను. అప్పుడు హీరోయిన్ను అడిగాడు హీరో— "మనం కాలేజీ రోజుల్లో పాడుకున్న డ్యూయట్ ఏంటి చెప్మా—" అని. "అబ్బ!—అదెందుకండీ యిప్పుడు—"అనడిగిందిసుజాత. "అదే పాడాలి. అంతా అక్కర్లేదులే—కొద్దిగాచాలు—"

ఇద్దరూ పాడారా పాట—గెంతుతూ కొంచెం సేపు, దొర్లుతూ కొంచెంసేపు. మరి—ఆఖరకు—హీరో, హీరోయిన్ను కొంచెంసేపు జట్కా—మరి కొంచెంసేపు—సైకిల్—కొంతసేపు లాంబ్రెట్టా—మరికొంతసేపు మోటార్ సైకిల్‌మీదా—తిరిగి తిరిగి—తర్వాత కార్లోకి గెంతి—కొండలు, తోటల మీదుగా ఝామ్మని ఎగిరిపోతారు కదా!—

అప్పుడు—దూరదూరానికి పోయే ఆ కారు చిన్నదై పోయి—మ్యూజిక్ ఎక్కువై పోగానే—'శుభం' అనే అక్షరాలు ప్రేక్షకుల కళ్ళను పొడిచి నట్లుగా గభాల్న—అక్షరాలు కారులోంచి పరు గెత్తుకుంటూ వచ్చేస్తాయి—

ఇదీ ఆ సినిమా కథ—ఇలా ఆక్రోశించాడు పత్రికా ప్రతినిధి.

ఈ సినిమా కంపెనీ ప్రొప్రయిటరు—ఇలా వరుసగా ఆరు సినిమాలు—ఇదే కథను కొంచెం కొంచెంగా మార్పులుచేసి—తీసి ఆశ్చర్యకరంగా—నాలుగు సంవత్సరాల్లో కోటీశ్వరుడై పోయాడు!!!

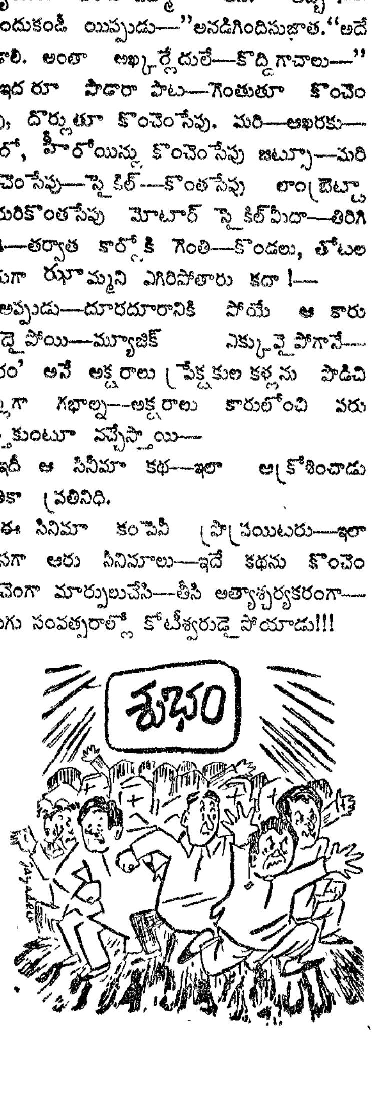

ఆ అధిక
తెలుపును
చూడండి!
మెక్లీన్స్
వల్లనే

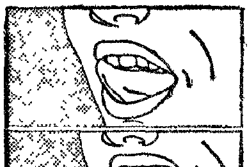

ఇట్లు శోధించి చూడండి

1. మీనాలుక కొనతో మీ పళ్ళ మీదతడమండి, జిగటగా అంటుకున్న పొర తగులుతున్నదా?
2. ఇప్పుడు బ్రష్‌తో తోమండి, మీరు చవి చూచునట్టి జలదరించే పరిశుభ్రతగల రుచి మెక్లీన్స్ పనిచేయుచున్నదనుటకు నిదర్శనం... మీ పళ్ళను శుభ్రపరచుచున్నది, కాపాడుచున్నది, తెల్లగాజేయుచున్నది.
3. అధిక శుభ్రతను గమనించండి... అధిక తెలుపును చూడండి! మెక్లీన్స్ వల్లనే.

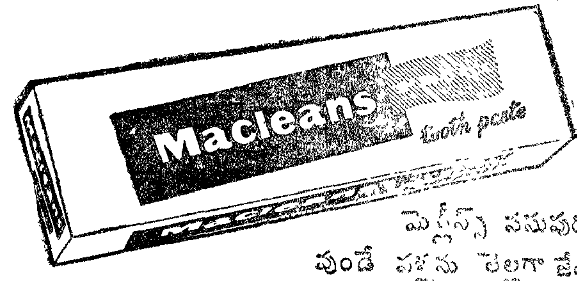

MTP/UB/2-63-TE

మెక్లీన్స్ సహజసుందరంగుగా
వుండే పళ్ళను తెల్లగా జేయును.